

SCHETS VAN DEN OORLOG IN DE REPUBLIEK DER VEREENIGDE
STATEN VAN NOORD-AMERIKA (1).

(Vervolg van N°. 10, Blz. 704.)

III.

In de republiek der Vereenigde Staten van Noord-Amerika bestaan onderscheidene partijen, waarvan de vier volgende de voornaamste zijn: de slavenhouders, de democraten, de republikeinen en de abolitionnisten. De slavenhouders vormen eene aristocratie, die volgens de constitutie het regt heeft, om voor $\frac{2}{3}$ van het aantal slaven, afgevaardigden naar het Congres te zenden. Wonen bijv. in een slavenstaat 100.000 slaven en 67.000 blanken, dan wordt de bevolking, die regt heeft op vertegenwoordiging, bepaald door bij het cijfer der blanke bevolking het $\frac{2}{3}$ van het aantal slaven, dus 60.000, op te tellen; op deze wijze kunnen in een slavenstaat 67.000 blanken één afgevaardigde naar het Congres zenden, terwijl daartoe in een vrijen staat 127.000 zielen noodig zijn. De slavenhouder zelf heeft echter, evenzeer als de niet-slavenhouder, slechts ééne stem. Het streven van de partij der slavenhouders, om al de magt en den invloed der Unie aan de uitbreiding der slavernij dienstbaar te maken, hebben wij reeds vroeger geschetst.

De natuurlijke bondgenooten der slavenhouders zijn de democraten. Deze zijn voorstanders van gelijkheid en vrijheid van handel en nijverheid; zij achten een krachtig bestuur gevaarlijk voor de vrijheid en trachten dus de regering zoo democratisch te maken als maar eenigzins met de constitutie

(I) Vervolg van de opgave der bronnen:

Le Spectateur Militaire.

Allgemeine Militär Zeitung.

Guerre des Etats-Unis d'Amérique; Rapport au département militaire Suisse, par F. LECOMTE, Lieut.-Colonel fédéral.

is overeen te brengen. Tot deze partij behooren vooral de Ieren en de Duitschers; zij telt verscheidene mannen van talent en rijkdom en was reeds in 1836 door hare aansluiting bij de slavenhouders zoo magtig, dat bij de verkiezing voor den presidentszetel in dat jaar hun kandidaat ruim een derde van het aantal stemmen verkreeg.

De republikeinen begrijpen de constitutie het best; tot deze partij behooren de gegoeden en de godsdienstig gestemden, in wier oog het hoofddoel van de regering moet zijn: de bescherming van personen en eigendommen en de handhaving van 's lands waardigheid en invloed naar buiten. Zij zien in de slavernij eene bedreiging voor de rust en het welzijn van den staat, maar zij eerbiedigen het eigendomsregt. Daarom is hun streven, de slavernij te beperken, en hare afschaffing door voorzigtige, billijke en constitutioneele maatregelen voor te bereiden. In 1836 vereenigde hun kandidaat voor den presidentszetel ruim $\frac{1}{4}$ van het aantal stemmen op zich.

De abolitionnisten zijn voor het eerst als staatkundige partij opgetreden, toen op den 15den Julij 1787 het Congres te New-York de slavernij voor altijd uitsloot van de landen noordwestelijk van de Ohio. Het streven dezer partij is, de slavernij het koste wat het wil, af te schaffen; zij heeft dan ook grooten invloed gehad op de splitsing der Unie, en door hare hartsogtelijke en meestal onpraktische besluiten en handelingen, heeft zij er veel toe bijgedragen om den haat van het Zuiden jegens het Noorden op te wekken.

Tot de afschaffing der slavernij zijn vele voorstellen gedaan, die echter steeds zonder gevolg bleven, zoowel uithoofde van het onpraktische dier ontwerpen, als wegens den hevigen tegenstand dien zij ondervonden, daar de Zuidelijken van geene afschaffing der slavernij, onder welken vorm ook, wilden hooren. Zoo werd in 1816 in Tennessee eene vereeniging opgericht tot het vrijkooopen van alle slaven; later werd dit voorbeeld in Virginië, Maryland en Kentucky gevolgd. In 1817 werd voorgesteld, dat de Slavenstaten aan een deel der slaven de vrijheid zouden geven, en dat de Vrije staten deze alsdan zouden opnemen, hen verbiedende laatstgenoemde staten te verlaten. Twee jaren later werd een voorstel gedaan, om de vrouwelijke slaven naar de Noordelijke staten te zenden, om de rassen te vermengen, en in 1821 stelde men in Virginië voor, om in het jaar 2000 de slavernij geheel af te schaffen. Nog een ander plan, om door vrijwillige inschrijving een fonds daar te stellen tot vrijkoop van alle slaven, waartoe 2000 millioen dollars noodig zouden zijn geweest, bleef even vruchteloos.

De abolitionnisten maakten in 1818 van de gelegenheid gebruik, dat

Missouri als slavenstaat tot de republiek wilde toetreden, om hunnen invloed te doen gelden; het »proviso-Missouri» (zie bl. 686) was het eenige wat, na hevigen parlementairen strijd, door hen in het jaar 1820 werd verkregen.

Engeland oefende veel invloed uit op de abolitionnisten, die nu veelal tot dweeperij vervielen, en oproer onder de slaven trachtten te bewerken, zooals in 1822 te Charleston. Vijf jaren later rigtten de abolitionnisten te New-York een uitmuntend dagblad op, het »Journal de Commerce», waarin onder anderen deze stelling werd verkondigd: »Wij allen hebben groot belang bij de afschaffing der slavernij, en het is raadzamer daarbij vreedelievend te werk te gaan, dan er door in strijd te geraken.»

Van nu af vielen de abolitionnisten de instellingen van het Zuiden stelselmatig aan, zoodat de verbittering aldaar toenam. In Augustus 1831 brak in Virginië een opstand uit onder de negers, die men eerst na drie dagen meester werd. Op den 50sten Januarij 1852 werd de »New England or Massachusetts anti-slavery society» gevestigd, die gedurende dertig jaren de oorzaak was van velerlei beroeringen; de talrijke en heerschzuchtige geestelijkheid van alle sekten werkte krachtig mede tot de uitbreiding dezer vereeniging.

In het jaar 1853 werd te Philadelphia een »National anti-slavery convention» bijeengeroepen, waar 60 afgevaardigden uit tien verschillende staten bijeenkwamen en de volgende grondbeginselen werden vastgesteld: 1°. dadelijke algeheele emancipatie is voor alle partijen de doeltreffendste en weldadigste maatregel; 2°. den slavenhouders komt geene schadevergoeding toe, want de emancipatie is in het geldelijk voordeel, zoowel van de slaven als van hunne meesters, aangezien vrije arbeid goedkooper is dan slavenarbeid. In alle staten werden daarop vlugschriften verspreid en tal van zendelingen uitgezonden, om deze stellingen ingang te doen vinden. De Zuidelijken namen den hun toegeworpen handschoen op; zij zagen zich in hunne bezittingen en weldra ook in hun leven bedreigd, en werden dus tot zelfverdediging genoopt.

Den 28sten Junij 1853 brak in Mississippi een slavenopstand uit. Krachtige maatregelen werden genomen, om de herhaling daarvan te voorkomen, en de verspreiding van oproerige geschriften onder de slaven werd streng tegengegaan. De »Anti-slavery society» verdubbelde echter hare werkzaamheid en telde in 1857 1006 afdeelingen, die over aanzienlijke geldsommen beschikten.

De overspanning werd inmiddels door ontspanning gevolgd. Toen het handelsverkeer met het Zuiden begon te verflaauwen, onderging de open-

bare meening in het Noorden eene groote reactie, zoodat bij abolitionistische redevoeringen, te New-York, Norwich en Philadelphia gehouden, de rust ernstig werd verstoord. De negers en hunne abolitionistische vrienden leverden tegen het meer praktische gedeelte van het volk straatgevechten, en niet zelden werden eigendommen der abolitionisten vernield. Toch nam de vereeniging toe in sterkte en invloed, en telde in het jaar 1861 200.000 leden.

De Zuidelijken waren intusschen begonnen met bedreigingen van afscheiding te laten hooren, en in 1840 wisten zij het Congres te doen besluiten tot het ter zijde leggen van alle petitiën ten gunste van de afschaffing der slavernij. Aldus maakten zij voor vele jaren een eind aan de hartstogtelijke redevoeringen der minderheid in het Congres en aan de daaruit voortvloeiende tooneelen van wanorde.

Reeds in 1829 waren de Zuidelijke staten begonnen de opneming in de Unie van Texas als slavenstaat voor te bereiden, en ondanks den tegenstand van abolitionisten en republikeinen, ja zelfs van Engeland, werd Texas in 1846 als slavenstaat erkend. Hierdoor ontstond een oorlog met Mexico, 't geen aanleiding gaf, dat op den 12den Augustus 1846 door DAVID WILMOT in het Congres werd voorgesteld, om de slavernij niet toe te laten in de gewesten, die op Mexico zouden worden veroverd. In het Huis der Afgevaardigden werd dit voorstel met eene meerderheid van 19 stemmen aangenomen, maar bij den Senaat kwam het niet in behandeling.

In de gewesten, die Mexico door den oorlog verloor, was de slavernij reeds afgeschaft, en in Californië was besloten, die instelling te weren, hoedanig het Congres ook daaromtrent mogt besluiten. Nu wachtte men op de toelating van Californië als vrijen staat, om met 16 vrije tegen 15 slavenstaten het »proviso Wilmot'' door te drijven. Het Zuiden trachtte nu het gevaar, dat zijnen invloed bedreigde af te weren, door te betoogen dat de constitutie de vestiging der slavernij in het door Mexico afgestane grondgebied wettigde, en dat de regering die instelling dus moest beschermen. In Januarij 1850 deed CLAY betreffende deze aangelegenheden in den Senaat de volgende voorstellen: Californië wordt als vrije staat in de Unie opgenomen; New-Mexico en Utah worden zonder »proviso Wilmot'', als territoriën ingelijfd; deze territoriën zullen beslissen over het al of niet toelaten der slavernij op hun grondgebied; de slavenhandel in het distrikt Columbia wordt afgeschaft. Deze voorstellen, bekend onder den naam van »Omnibus-bill'', werden aangenomen.

De abolitionisten predikten openlijk verzet tegen de uitvoering dezer wetten. Zij verklaarden plegtig, dat de slavernij zonde is tegen God en

den mensch, en dat christendom, menschelijkheid en vaderlandsliefde eene algeheele afschaffing dier instelling vorderen. In April 1851 werd te Boston de uitvoering der wet op de weggelopen slaven gewelddadig belet; hetgeen echter slechts de verzwakking der abolitionnistische partij ten gevolge had. In 1852 althans verkreeg haar kandidaat voor den presidentszetel slechts 136.000 stemmen, tegen 290.000 in 1848, en in weerwil van de pogingen, om de ontvlugting der slaven te bevorderen, bedroeg het aantal vlugtelingen van 1850 tot 1860 slechts 800, dat is 200 minder dan in de onmiddellijk voorafgaande tien jaren.

In 1853 en 1854 nam de opgewondenheid op nieuw toe, bij gelegenheid dat in het Congres werd voorgesteld, om eene territoriale regering op te rigten voor Nebraska, waartoe ook Kansas behoorde, waarvan het gevolg zou zijn, dat in strijd met het »proviso Missouri'' de slavernij boven 36° Noorderbreedte zou worden toegelaten. De Zuidelijken trachtten dus dit »proviso'' te doen vernietigen, 'tgeen hun ook werkelijk gelukte, want in Maart 1854 werd het volgende besluit met groote meerderheid door den Senaat, en in Mei daaraanvolgende met eene geringe meerderheid door de Kamer van Afgevaardigden aangenomen: »Op grond van het compromis van 1850, beslissen de bewoners van een gebied (territoire) over de al of niet »toelating der slavernij. Dit zij voortaan de hoogste wet voor de Unie; »dus is het »Missouri-compromis'' regtens opgeheven, daar beide wetten »niet gelijktijdig kunnen bestaan.'' Kansas werd daarop het tooneel van hevige gevechten tusschen de voor- en tegenstanders der slavernij.

Eene toevallige omstandigheid bezorgde den slavenhouders eene nieuwe overwinning. De abolitionnisten vorderden namelijk de vrijverklaring van een slaaf, die met zijn meester van een slavenstaat naar een vrijen staat was verhuisd, en na een kort verblijf aldáár, naar een slavenstaat was teruggekeerd. Het hoogste gerechtshof verwierp dien eisch en kondigde de reeds op bl. 686 genoemde »Dred-Scott-acte'' af. De verbittering nam nu zoodanig toe, dat in 1857 te Worcester in Massachusetts eene vergadering bijeenkwam, om de wenschelijkheid van eene scheiding tusschen de vrije en slavenstaten te betoogen.

De laatste gewelddadige onderneming der abolitionnisten viel voor op den 17den October 1859, toen eene bende gewapende negers en blanken onder JOHN BROWN het dorp Harpersferry in Virginië binnendrong, om een algemeen slavenopstand te bewerken, die echter spoedig door de troepen werd gedempt. Inmiddels was het tijdstip voor de verkiezing van een nieuwen president genaderd; de partijen, die zoo scherp tegenover elkander hadden gestaan, waren er natuurlijk op bedacht om van deze gelegenheid gebruik

te maken tot bestendiging of vermeerdering van hunnen invloed, zoodat van alle zijden de uiterste krachten werden ingespannen.

IV.

Denkbeelden van scheiding hadden in het Zuiden diepen wortel geschoten. De leus der slavenhouders was: met de Unie in de Unie heerschen, of buiten de Unie een slavenstaat stichten. De republikeinen daarentegen wilden niet langer aan den leiband loopen van de Zuidelijken en geloofden bovendien niet aan de mogelijkheid van de vervulling der reeds zoo dikwijls herhaalde bedreiging van afscheiding. De abolitionnisten sloten zich bij de republikeinen aan. De democraten, die verreweg het talrijkst waren, stelden in het jaar 1860 den heer DOUGLAS uit Illinois, eigenaar van slaven in Virginië, kandidaat voor den presidentszetel; de republikeinen kozen als zoodanig ABRAHAM LINCOLN uit Illinois, nadat zij het volgende programma hadden vastgesteld: trouw aan de constitutie; eerbiediging van de regten van elken staat; afschaffing der slavernij in de gebieden; vernietiging van den slavenhandel op Afrika; wijziging van de wet op de voortvlugtige slaven en nietigverklaring van de »Dred-Scott''-acte. De planters van Zuid-Carolina, die er thans minder naar streefden om een president van hunne rigting verkozen te zien, dan wel om een voorwendsel tot scheiding tusschen het Noorden en Zuiden daar te stellen, kozen in eene vergadering te Baltimore, JOHN BRECKENRIDGE uit Kentucky tot kandidaat, verdeelden daardoor de stemmen der democraten en beslisten de zege der minderheid.

Op den 6den November 1860 werd ABRAHAM LINCOLN met 1.866.452 stemmen tot President der Republiek verkozen, om echter eerst den 4den Maart 1861 den president BUCHANAN te vervangen. DOUGLAS had 1.375.157 en BRECKENRIDGE 847.953 stemmen op zich vereenigd; terwijl de kandidaat BELL van de zoogenaamde gematigde unionisten, — die van de voordeelen der Unie willen genieten, maar overigens geen bepaalde staatkundige rigting volgen en nu eens de eene, dan weder de andere partij dienen, — 590.631 stemmen verkreeg. Naauwelijks was de uitslag der stemming bekend, of de regering van Zuid-Carolina riep tegen den 17den December eene nationale Conventie bijeen, om over de afscheiding van de Unie te beraadslagen. Het volk werd intusschen door de schandelijkste misleidingen en de meest valsche redeneringen tot opstand aangezet; de vrijheid van het Zuiden heette bedreigd te zijn; de »Yankees'' werden beschuldigd de snoodste plannen van onderdrukking te smeden; kortom,

gebruik makende van de misslagen der abolitionnisten, werden de hartstogten opgewekt en de onmogelijkheid van de handhaving der Unie door drogredenen betoogd. In de Noordelijke staten werd in talrijke „meetings” de onwettigheid van eene splitsing der Unie betoogd. Van weërszijden spaarde men elkander geene bedreigingen en scheen men in de meening te verkeerē, dat deze voldoende zouden zijn, om elkander van alle doortastende maatregelen terug te houden.

Reeds op den 20sten December 1860 werd in de Conventie, te Charleston in Zuid-Carolina gehouden, tot de afscheiding van de Unie besloten, en op den 24sten van die maand verklaarde de gouverneur PICKENS Zuid-Carolina tot een vrijen en onafhankelijken staat.

De meeste Zuidelijke staten namen nu insgelijks maatregelen om de afscheiding voor te bereiden. De grensstaten echter, waartoe Maryland, Virginië, Tennessee en Kentucky gerekend worden te behooren, keurden de overhaasting af, waarmede Zuid-Carolina te werk ging; zij meenden, dat men de daden van het nieuwe bestuur moest afwachten en niet tot eene afscheiding overgaan, voordat het heilige regt der slavernij inderdaad zou zijn aangerand. Nu echter de hartstogten eenmaal waren opgewekt, werd als gewoonlijk naar de stem der rede niet meer geluisterd; daarentegen werd van de geringste aanleiding gebruik gemaakt om de breuk te verwijden, en zoover voort te hollen op den eenmaal ingeslagen weg, dat terugkeeren onmogelijk werd. Tijdens de verkiezing van den president was de majoor bij het staande leger, ANDERSON, bevelhebber over de bezetting der forten in de haven van Charleston. Van een maaltijd, op den 26sten December in Charleston ter eere van de afscheiding gegeven, op het fort Moultrie teruggekeerd, vernagelde hij aldaar de stukken en trok zich met de bezetting, die 152 man telde, op het fort Sumter terug, waar hij den loop der gebeurtenissen veilig kon afwachten. De forten Moultrie, Pinckney en Willington, benevens het arsenaal te Fayetteville werden den 28sten December door kompagniën vrijwilligers bezet, en hun bezit aldus voor de Zuidelijken verzekerd. De Noordelijken bleven koud en onverschillig bij de stoute daad der Zuid-Caroliners, zoo zeker meenden zij dat zij den opstand gemakkelijk zouden kunnen dempen. Natuurlijk nam de vermetelheid der slavenhouders hierdoor steeds toe; de staten Mississippi, Alabama, Florida, Georgië en Louisiana scheidden zich in Januarij van de Unie af; Texas volgde in Februarij. In Georgië en in Alabama was ruim een derde van het aantal stemmen gunstig voor het behoud van de Unie, en in Louisiana werd de afscheiding slechts met eene meerderheid van 5000 stemmen door de bevolking goedgekeurd. In al die staten werden de eigendommen der

republiek, waaronder schepen, tolhuizen, publieke gebouwen, militaire magazijnen en forten onmiddellijk in beslag genomen en de laatsten door vrijwilligers bezet. Behalve het fort Pickens en eenigen in Florida, die voor de Unie behouden bleven, vielen alle forten in de handen der Zuidelijken; sommige werden door de bevelhebbers zonder slag of stoot verraderlijk overgegeven; andere waren van troepen ontbloot. Het fort Pickens, op Santa-Rosa-eiland, was in Januarij door troepen van het staande leger bezet geworden; vrijwilligers der Zuidelijken namen hierop de tegenoverliggende forten Mac Rea en Barrancas en de marine-etablissemten in bezit. Op den 12den April kreeg het fort Pickens, waar de luitenant SLEMMER het bevel voerde, versterking. De Zuidelijken verzamelden intusschen op de kust en in de forten aan de Pensacolabaai eene krijgsmagt onder den generaal BRAGG, die omstreeks half Mei 10.000 man telde, waarvan een gedeelte 13 batterijen bezet hield, welke tegen het fort Pickens opgeworpen en met 50 stukken waren bewapend. Op het einde van Januarij had de regering van Virginië voorgesteld, om een verzoenings-congres bijeen te roepen, ten einde de Unie te herstellen. Dit congres kwam op den 9den Februarij te Washington bijeen, en werd gepresideerd door een voormalig president der republiek, TYLOR genaamd; men moest echter na weinige dagen uiteengaan, daar de leden zich volstrekt niet konden verstaan.

Den 6den Februarij 1861 kwamen senatoren uit Zuid-Carolina, Georgië, Alabama, Louisiana, Texas, Mississippi en Florida te Montgomery in Alabama bijeen, om het bestuur eener nieuwe confederatie te vormen. Zij ontwierpen eene constitutie, die hoofdzakelijk met die der Unie overeenstemt; het eenige verschil bestaat in meerdere centralisatie van het bestuur, in vollediger bescherming der slavernij en in het langer aanblijven van den president.

Den 9den Februarij werd de heer JEFFERSON DAVIS van Mississippi tot president en de heer STEPHENS, een der grootste redenaars van Amerika, tot vice-president verkozen; den 18den Februarij aanvaardde DAVIS plegtig het bewind. Den 21sten Februarij verklaarde het congres te Montgomery de vaart op den Mississippi vrij; den 9den Maart bepaalde het, dat de Zuidelijke Confederatie een staand leger zou hebben van 10750 man, dat terstond door den president moest worden georganiseerd, en den 11den Maart werd de zooëven bedoelde constitutie aangenomen.

Op den 9den Februarij had Tennessee, en op den 1sten Maart, Missouri tegen de afscheiding gestemd; daarentegen werd in Virginië op den 17den April de scheiding geproclameerd, niettegenstaande bijna de helft der bevolking aan de Unie wenschte getrouw te blijven.

De *volledige* beantwoording der vraag, of het Zuiden volgens de constitutie al dan niet het regt had eene scheiding te eischen, is moeilijk en zou tot zeer wijdloopige beschouwingen leiden. De wijze van afscheiding was in elk geval onwettig en verraderlijk, en de daad zelve uiterst vermetel. De Zuidelijken hadden immers hun wettig aandeel gehad aan de verkiezing van den president, en ware hun kandidaat verkozen geworden, dan zou er van scheiding zelfs geen sprake zijn geweest, omdat in zoodanig geval de minderheid zich aan de meerderheid zou hebben onderworpen. Door eene scheiding voor te bereiden, zoodra het bleek dat de tegenpartij de meerderheid zou verkrijgen, wierpen de Zuidelijken het geheele regeringstelsel omver, dat zij zelve hadden helpen vestigen; en moge het al staatkundig genoemd worden, om aldus de tegenpartij aanvankelijk eene groote schrede vóór te zijn, toch kan eene dergelijke handelwijze nooit gebillijkt worden, zelfs niet door redeneringen, schijnbaar gegrond op de constitutie of op andere bestaande wetten, of wel op 't algemeene besef van regt. De constitutie toch bewaart het stilzwijgen over afscheiding van de Unie, en wanneer men de gronden nagaat, waarop de confederale constitutie van 1777 tien jaren later in eene federale is veranderd, dan is het niet denkbaar, dat de ontwerpers der constitutie van oordeel zouden zijn geweest, dat het aan een of meer staten zou vrij staan, om zich van de Unie af te scheiden. Het staatkundige ligchaam, bekend onder den naam van de Vereenigde Staten van Amerika, is geen bondgenootschap, geen verbond van soevereine staten, geene maatschappij van aandeelhouders; — het is een gemeenebest, aan welks constitutie het doel ten grondslag ligt, om een eenigen staat te vormen. Wel is waar werd daardoor het gezag geconcentreerd, in strijd met den wensch der afzonderlijke staten om elk zijne soevereiniteit te bewaren; maar de belangeloosheid en de opoffering van de minderheid ten beste van het algemeene welzijn, evenaarde de geestdrift van de meerderheid, die meer het algemeene belang der gezamenlijke staten dan de bijzondere belangen van elken staat afzonderlijk op het oog had. Wij hebben reeds gezien, dat de afscheiding meermalen in het Congres was ter sprake gebracht; 56 jaren geleden zeide WEBSTER in die Vergadering: »Afscheiding van de Unie kan ik alleen begrijpen als een regt, dat met eene omwenteling verbonden is, een regt dat, in de wanorde van een burgeroorlog geproclameerd, aan de spits van legers wordt gehandhaafd; — als een staatkundig regt kan de afscheiding echter nimmer door de constitutie worden erkend, want dan zou verzet tegen de wet geoorloofd, splitsing van de Unie, zonder de beginselen waarop de Unie berust aan te tasten, mogelijk, eedbreuk zonder verantwoordelijkheid en omverwerping van de

regering zonder eene omwenteling bestaanbaar zijn." Nu konden de Zuidelijken zich dat revolutionnaire regt aanmatigen en het verdedigen, omdat, volgens hunne denkbeelden, de grondslag van elke constitutie en de wettigheid van elke regering op de toestemming der geregeerden berust, en de minderheid het regt heeft om het boven haar gestelde gezag te weêrstaan, zoodra zij zich daartoe sterk genoeg gevoelt en het voorwerp van den strijd belangrijk genoeg is. Iedere omwenteling, 't zij ze al of niet veroorzaakt wordt door verbreking van regt, begint met opstand en regtschennis, en met eene gewelddadige omverwerping van hinderpalen, die alleen door den uitslag kan geregvaardigd worden. Is de opstand eenmaal eene omwenteling geworden, dan is hij slechts de handhaving van een wezenlijk regt, doordien de sterkste partij getoond heeft boven de numerieke meerderheid het regt te hebben om te regeren. Maar het bestaan van eenen staat als de Noord-Amerikaansche republiek, is niet anders denkbaar, dan op voorwaarde van onderwerping der minderheid aan de besluiten der meerderheid, want wordt deze voorwaarde niet vervuld, dan ligt, zelfs in een goed gecentraliseerden staat, waar het algemeene stemregt geldt, het gevaar van een burgeroorlog steeds voor de deur. Even als in een monarchalen staat de regering bevoegd is, om alles in het werk te stellen, om een opstand te verhoeden, die de omverwerping der regering ten doel heeft, zoo is het ook de plicht van den president der Vereenigde Staten om, als vertegenwoordiger der meerderheid, met alle hem ten dienste staande middelen den opstand der minderheid te onderdrukken; want in eene op het algemeene stemregt gegrondveste, democratische republiek is verzet tegen de meerderheid de grootste staatkundige misdaad.

In de acte van afscheiding van Zuid-Carolina, wordt de wettigheid der afscheiding als volgt betoogd: » Wij beweren, dat in ieder verdrag tuschen twee partijen de verpligtingen wederkeerig zijn; dat het niet naken dier verpligtingen door de eene partij de andere van de hare ontheft, » en dat bij verdragen, waarin geen scheidsregter is benoemd, iedere partij » het regt heeft, om nalatigheid in het nakomen der verpligtingen en de » daaruit voortspruitende gevolgen, te beoordeelen.

» In het onderhavige geval is de nalatigheid der eene partij blijkbaar. Wij » beweren, dat 14 staten gedurende eene reeks van jaren geweigerd hebben, » hunne constitutioneele verpligtingen te vervullen. Tot staving hiervan ver» wijzen wij naar hunne eigene wetten, zooals die ter bescherming van » personen, welke in verscheidene Noordelijke staten de wet der Vereenigde » Staten op de uitlevering der slaven tegenwerken.

» De constitutie zegt: » niemand, die in eenen staat dienst- of arbeid-

» pligtig is en naar een anderen staat wijkt, zal ten gevolge van eenige
 » in dien staat bestaande wet van die dienst- of arbeidpligtigheid ontslagen
 » zijn, maar hij zal moeten worden uitgeleverd aan dengene, wien hij
 » arbeid of dienst schuldig is." Zonder deze bepaling ware het gesloten
 » verbond nooit tot stand gekomen."

Verder leest men :

» Het regt der slavernij wordt door de constitutie erkend, 't geen blijkt uit
 » de meerdere staatkundige regten, die aan de slavenhouders zijn verleend,
 » en uit de meerdere belasting, die de slavenhouder wegens zijn meerder
 » stemregt moet betalen, en ook hieruit, dat de invoer van slaven voor den
 » tijd van 20 jaar toegestaan, en de uitlevering van weggelopen slaven be-
 » volen werd.

» Wij beweren, dat dit doel der constitutie (handhaving van de regten
 » van elken staat) is verijdeld geworden en onder den invloed der vrije
 » staten niet is gehandhaafd. Deze staten hebben zich het regt aange-
 » matigd, om onze burgerlijke instellingen te beoordeelen; zij hebben het
 » eigendomsregt in 15 staten aangerand, zij hebben de slavernij als iets
 » zondigs afgekeurd en de openlijke oprigting van vereenigingen toegestaan,
 » wier doel was: den vrede in de overige staten te storen en de burgers
 » van hunnen eigendom te berooven; zij hebben duizende slaven tot de
 » vlugt verleid en de getrouwen zijn door zendelingen en geschriften tot op-
 » stand aangezet.

» Alle staten ten noorden van de lijn, boven welke de slavernij als on-
 » wettig wordt geweerd, hebben eenen man tot president gekozen, wiens
 » bedoelingen vijandig zijn tegen de slavernij. Aan het hoofd van onze
 » nationale regering zal een man staan, die verklaard heeft dat de rege-
 » ring niet op den duur kan bestaan, gedeeltelijk uit vrijen en gedeeltelijk
 » uit slavenhouders, maar dat het volk zich aan het denkbeeld moet ge-
 » wennen, dat voor de slavernij het laatste uur heeft geslagen."

Wij besluiten deze beschouwingen met de woorden van den beroemden
 geschiedschrijver J. LOTHROP MOTLEY: » De constitutie werd niet opgemaakt
 » door de staten; zij werd niet afgekondigd in naam der staten; zij werd
 » niet bekrachtigd door de staten; de staten traden tot haar niet toe, en
 » hadden de magt niet, om zich van haar los te scheuren. Zij werd den
 » staten » voorgeschreven" en over hen vastgesteld door eene magt, welke
 » boven die der staten verheven was, — door het volk van het geheele land
 » als één gesloten ligchaam, dat door eene vergadering van gemagtigden
 » handelde, die daartoe opzettelijk door de regering van den staat na de
 » raming van het plan, waren verkozen."

Noch het groote verschil in volksaard, noch de hooge regten, die de Zuidelijken moesten betalen voor de voortbrengselen van de nijverheid der Noordelijken, noch de komst aan het bewind van de republikeinsche partij, noodzaakte of billijkte eene splitsing dier republiek, welke voorheen als eene wonderbloem, die op elk harer bladen met de schoone woorden: regt, vrijheid, eendragt en welvaart prijkte, der gansche wereld tot een heerlijk schouwspel verstrekte.

Het Zuiden wilde een rijk stichten, gegrondvest op het beginsel van slavenarbeid; het wilde zooveel staten tot den afval overhalen, dat de overigen óf zouden moeten volgen, óf een zwakken staat vormen tegenover het magtige Zuiden, dat nu onbelemmerd zijn stelsel zou kunnen uitbreiden. In geen geval duldde het Zuiden eenheid met een volk, dat de vernietiging of beperking der slavernij eischte.

Zoo de regering, door de bevolking van het Noorden krachtig gesteund, in den beginne den opstand ware tegengegaan, dan zou welligt eene schikking langs minnelijken weg hebben kunnen verkregen worden; het Noorden bleef echter verbaasd of onverschillig den voortgang van den opstand aanzien, en nu meende het Zuiden voorzeker, het Noorden en Westen te kunnen dwingen om onder zijn juk als slavenstaat voort te leven.

V.

De President LINCOLN volbragt niet zonder levensgevaar de reis naar Washington en aanvaardde op den 4den Maart 1861 zijne gewigtige betrekking. In plegtstatigen optogt trok hij naar het kapitoel, werd dáár aan het volk voorgesteld, hield eene toespraak en legde den eed van trouw af. Hij zwoer de wetten der republiek te zullen eerbiedigen en handhaven, en zóó te regeren dat hij éénmaal verantwoording zou kunnen doen aan zijn Hoogsten Regter; hij verklaarde, dat het niet noodzakelijk was, bloed te vergieten of geweld te gebruiken, tenzij het opgeruide volk het bewind er toe zou dwingen, en beloofde de magt, die de meerderheid des volks hem had toevertrouwd, te zullen aanwenden om alle aan de regering toebehoorende versterkte plaatsen en eigendommen onder alle omstandigheden te behouden.

LINCOLN was vast besloten zich hardnekkig tegen de splitsing der Unie te verzetten, maar daartoe ontbraken hem vooralsnog de middelen. FLOYD, minister van oorlog onder BUCHANAN, die den 29sten December zijne portefeuille nedergelegd en zijn departement in de grootste wanorde had achtergelaten, had bijna alle troepen naar de Zuidelijke en Westelijke staten, en

wel voornamelijk naar Texas, verplaatst en de voorraad uit magazijnen en arsenalen naar het Zuiden overgebracht; de minister van marine TOUCEY, had de oorlogsvloot over alle zeeën der aarde verspreid, en zoodoende waren de Noordelijke staten bijna geheel van strijdkrachten ontbloot. Bovendien geloofde de president niet, dat de opstand in de Zuidelijke staten algemeen zou zijn; hij vleide zich met de hoop, dat de voorstanders van het behoud der Unie, die aldaar nog talrijk waren, de pogingen van het bewind, zoo het tot vijandelijkheden mogt komen, zouden ondersteunen.

In de Zuidelijke staten gold de redevoering van LINCOLN reeds als eene oorlogsverklaring, vooral toen de grootste vijanden van het Zuiden tot leden van het kabinet werden benoemd.

Terwijl de regering der nieuwe Confederatie te Montgomery door de kracht der omstandigheden gedwongen werd, om de breuk tusschen het Noorden en Zuiden steeds wijder te maken, zond zij de heeren CRAWFORD van Georgië en FORSYTH van Alabama naar Washington, om te onderhandelen over de ontruiming der forten Sumter en Pickens door de Unietroepen. Deze afgezanten moesten verder eene scheiding langs minnelijken weg voorbereiden en de deeling der gemeenschappelijke bezittingen regelen. De staats-secretaris SEWARD weigerde echter die heeren te ontvangen.

Intusschen nam de opgewondenheid in het Zuiden meer en meer toe, en in strijd met de verwachtingen van LINCOLN en zijne ministers, werd de haat jegens het Noorden er bij den dag meer algemeen. Duizende vrijwilligers stroomden van alle zijden naar de hoofdplaatsen om de gehate regering uit Washington te gaan verdrijven of eigene haardsteden te verdedigen. Het bewind te Washington werd aangezegd, dat elke poging om de bezetting der forten Pickens en Sumter te ondersteunen, zou worden belet, en dat alle oorlogstoebereidselen als vijandelijkheden zouden worden aangemerkt. Het Zuiden rekende daarbij ongetwijfeld op de hulp van Engeland, omdat dit rijk voor zijne fabrieken katoen behoeft en, gelijk men meende, de blokkade der Zuidelijke havens dus niet zou gedoogen; daarbij vergat men echter, dat de spreuk »Katoen is Koning'', alleen geldt in de slavenstaten der Noord-Amerikaansche republiek, en dat Engeland niet openlijk kon heulen met een slavenstaat. De Zuidelijken vreesden de maatregelen niet die het Noorden kon nemen om hen tot den terugkeer in de Unie te dwingen; niemand scheen de ontzaggelijke hulpmiddelen te kennen, waarover het Noorden kon beschikken, om talloze legerscharen op de been te brengen; het algemeene gezegde in de Zuidelijke staten was: »als de Yankees komen, zullen we hen verslaan, al waren we één tegen tien''.

Intusschen beraadslaagde de regering te Washington over de middelen

om het fort Sumter te behouden, maar zij kwam niet tot een besluit. Reeds op den 9den Januarij was het stoomschip »Star of the West» met krigsbehoefsten vóór de haven van Charleston verschenen; de Zuidelijken hadden op dat schip gevuurd, waarop het onverrigterzake naar Washington was teruggekeerd, en men bepaalde er zich vooralsnog toe, de troepen uit de Westelijke staten zoomede de verspreide oorlogschepen terug te roepen. Eerst toen onderscheidene staten van het Noorden aan de regering te Washington aanbiedingen van geld en manschappen hadden gedaan, om de Unie met geweld van wapenen te herstellen, werd tot het zenden van proviand naar het fort Sumter besloten. Vooraf werd de overste LAMAN naar den gouverneur van Zuid-Carolina PICKENS gezonden, om dat voornemen meê te deelen. PICKENS antwoordde dat de Zuidelijke regering de versterking van het fort niet zou gedoogen.

Op den 6den April was een eskader gereed, bestaande uit het fregat Powhattan, den kotter Harriettane, de oorlogsliep Powne en acht stoomtransportschepen, te zamen voerende 283 stukken en bemand met 2400 koppen, om de bezetting van het fort Sumter van levensmiddelen te gaan voorzien. De regering te Montgomery was van alles onderrigt, en verwachtte den eersten stoot bij Charleston. De generaal der Zuid. Confederatie, P. G. TOUSSAINT BEAUREGARD, werd den 5den Maart tot kommandant van Charleston benoemd. Deze bevelhebber, de zoon van een rijken planter, was op de militaire school te Westpoint opgeleid, had in den Mexicaanschen oorlog als kapitein-ingenieur met onderscheiding gediend en werd tweemaal beloond, wegens zijn dapper gedrag in de slagen bij Conteras en Cherobusko. Na den slag bij Chapullepec werd hij tot majoor benoemd, en na het einde van den oorlog zond de regering hem naar New-Orleans, om aldáár gebouwen voor den staat op te rigten. De president BUCHANAN benoemde hem tot gouverneur van de militaire school te Westpoint, maar 48 uur later werd die benoeming ingetrokken en BEAUREGARD weldra tot generaal der Zuid. Confederatie benoemd. Hij nam maatregelen alsof het de belegering van een tweede Gibraltar gold; op de eilanden Morris en Sullivan werden 15 batterijen opgeworpen en deze even als de forten Moultrie en Pinkney en twee gepantserde schepen gewapend en bezet; 15000 vrijwilligers waren bij Charleston verzameld. Het fort Sumter is aan den ingang der haven van Charleston op een kunstmatig eiland gebouwd, dat een half millioen dollars en 10-jarigen arbeid kostte; de muren, uit granietblokken opgetrokken, hadden bij eene dikte van ruim 5 el, eene hoogte van 18 el; op de noord-oost- en westzijde waren drie rijen geschut boven elkander aangebragt, en er was een ruime voorraad van munitie. Sedert den 14den De-

cember 1860 had de staat Zuid-Carolina het garnizoen geregeld van levensmiddelen voorzien.

Op den 8sten April kwam in het hoofdkwartier van BEAUREGARD een agent van de regering te Washington met het berigt, dat eene vloot was afgezonden om de bezetting van het fort van proviand te voorzien. De generaal BEAUREGARD kreeg daarop bevel van WALKER, minister van oorlog der Zuidelijken, om het fort op te eischen, en hij weigering het bombardement te beginnen. De majoor ANDERSON antwoordde op den eisch tot overgave, dat pligt en eer hem geboden dezen post voor de regering te bewaren, en op de vraag, of hij voornemens was de stad te beschieten, antwoordde hij: »Slechts dan, wanneer ik er toe gedwongen word." Op den 12den April, 's morgens ten half vijf kregen de majoor RIPLEY, kommandant van het fort Moultrie en de kapitein WILSON, kommandant van de batterij op Cumming's-eiland, bevel om het vuur tegen fort Sumter te openen. Spoedig openden ook de andere batterijen haar vuur, en beantwoordde de bezetting van het fort Sumter zulks uit al haar geschut. Na het vuur gedurende 16 uren te hebben volgehouden was aan geen der partijen eenig nadeel toegebracht. In den morgen van den 13den werd het bombardement hervat; omstreeks 10 uur ontstond er voor de derde maal brand in de barakken op het fort Sumter, dat nu de vlag streek. De vloot was intusschen aan den ingang der haven gekomen, en wisselde seinen met de belegerden, terwijl de belegeraars bleven vuren, en BEAUREGARD een parlementair naar het fort zond. De bezetting gaf zich over en spoedig verving de palmetto-vlag der Zuid-Confederatie de sterrenbanier der Vereenigde Staten. De majoor ANDERSON kreeg vergunning, om met krijgseer uit te trekken en naar New-Orleans te gaan. Vier man der bezetting waren doodelijk gekwetst, en wel door het springen van een kanon, toen de overgave reeds had plaats gehad.

De tijding van de vermeestering van het fort Sumter werd in het Zuiden met geestdrift vernomen en toegejuicht als een heldenfeit, dat de voorbode was van zoovele andere roemrijke daden, waardoor de nieuwe republiek zich vestigen en met lauweren overladen zou. Het Noorden vernam de nederlaag der geliefde vlag en de zege der opstandelingen met verontwaardiging. De majoor ANDERSON werd niettemin als een held begroet, en tot brigadier-generaal benoemd; hij deed een triomfstogt door de Noordelijke staten, maar trok nimmer meer het zwaard voor de zaak van zijn vaderland, die hij zoo slecht had gediend.

Het lot was nu geworpen. Het Zuiden had bewezen, dat het zijne onafhankelijkheid van de Unie wilde verwerven en met de wapenen handhaven. Het Noorden, uit den sluimer der onverschilligheid en werkeloosheid ge-

wekt, moest niet slechts de Unie, maar ook de eer redden. Op den 14den April kondigde de President LINCOLN een besluit af, waarbij hij 75.000 man voor den tijd van drie maanden — het maximum waartoe de constitutie hem volmagt verleende — onder de wapens riep, om den opstand te dempen, de eigendommen van den staat weder in bezit te nemen en met eerbiediging van het eigendomsregt, de rust en de orde te herstellen (1). Den opstandelingen werd aangezegd, dat zij binnen 20 dagen naar hunne woonsteden moesten terugkeeren en het gezag der Unie weder erkennen; tevens werd het Congres tegen den 4den Julij bijeengeroepen, om buitengewone maatregelen te nemen tot handhaving der openbare veiligheid en welvaart. Allerwege in het Noorden ontwaakte de geestdrift. In talrijke meetings uitte het volk de gezindheid om alles op te offeren, ten einde de Zuidelijken tot getrouwheid aan de Unie te dwingen; de banken en handelshuizen stelden, op het voorbeeld van die van Philadelphia, groote sommen beschikbaar tot de uitrusting van de militie en tot ondersteuning van de gezinnen der vrijwilligers; in alle staten werden de wetgevende lichamen bijeengeroepen om wetten te bekrachtigen tot ligting van militie-regementen en tot het sluiten van leeningen; den 7den Mei waren reeds meer dan 25 millioen dollars vrijwillig gestort tot dekking der oorlogskosten.

In Montgomery werd de proclamatie van LINCOLN met spot en hoon bejegend. JEFFERSON DAVIS beantwoordde haar met eene oproeping van 52.000 vrijwilligers, en met het uitreiken van kaperbrieven. De staten Kentucky, Virginië, Missouri, Tennessee, Arkansas en Noord-Carolina weigerden niet alleen hun contingent aan de Unie te leveren, maar wilden ook den doortogt der Unietroepen over hun gebied niet toelaten. Maryland was de eenige der Zuidelijke staten, welks gouverneur Hicks den president wilde bijstaan om de Unie te handhaven. De gouverneur van Noord-Carolina riep militie-regementen op, om de forten Caswell en Macon te bezetten; die van Georgië riep, behalve de militie, nog 50.000 vrijwilligers onder de wapens, welk voorbeeld door alle staten in meerdere of mindere mate werd gevolgd. Den 26sten April gelastte de gouverneur van Georgië aan de burgers van dien staat, hunne schulden aan de Noordelijken gedurende den oorlog niet te betalen, maar die te storten in de schatkist van den

(1) Deze oproeping gold de militie, en werd over de verschillende staten, naarmate van hunne uitgebreidheid en bevolking, verdeeld als volgt: Maine, New-Hampshire, Vermont, Rhode Island, Connecticut, Delaware, Arkansas, Michigan, Wisconsin en Minnesota moesten elk 1 regiment leveren; Noord-Carolina en Tennessee elk 2; Virginië 3; Kentucky, Maryland, Missouri, New-Jersey en Massachusetts elk 4; Illinois en Indiana elk 6; Ohio 13; Pensylvanië 16 en New-York 17 regementen. Elk regiment moest eene sterkte hebben van 780 man.

staat. De haven van Norfolk werd versperd, om de vloot der Unie het uitzeylen te beletten.

Op den 19den April verklaarde LINCOLN de havens der afgescheidene staten in staat van blokkade; op denzelfden dag ontruimden de Noordelijken Harpersferry aan den Potomac, welke stad gewigtig was wegens de zich daar bevindende spoorwegbrug en de wapenfabrieken en arsenalen, die nogtans vóór den aftogt gedeeltelijk werden vernield. Den 20sten vernielden de Noordelijken de vloot en de maritieme etablissementen der Unie te Portsmouth aan den mond der James-rivier, uit vrees dat de Zuidelijken er zich van zouden meester maken. Het linieschip Pensylvanië, dat 131 stukken voerde, 4 fregatten, de scheepstimmerwerf en de magazijnen, ter gezamenlijke waarde van 25 millioen dollars, werden een prooi der vlammen. Het personeel verliet de haven aan boord van de fregatten Powne en Cumberland, toen het vernielingswerk was voltooid.

In het laatst van April werden verscheidene nieuwe militaire afdeelingen gevormd; zoo werden bij die van Washington de staten Maryland, Delaware en Pensylvanië gevoegd; de staten Ohio, Indiana en Illinois werden tot ééne militaire afdeeling, die van de Ohio, vereenigd; het hoofdkwartier werd te Cincinnati gevestigd en de brigadier-generaal MAC CLELLAN van de Ohio-vrijwilligers op den 10den Mei tot kommandant dier afdeeling benoemd.

De eersten, die aan de oproeping van den president LINCOLN gehoor gaven, waren twee vrijwillige militie-regementen van Massachusetts. Het 1ste regiment kwam op den 19den April per spoorweg te Baltimore in Maryland aan, en moest om de reis naar Washington te vervolgen, de stad doortrekken. Het volk, van alles onderrigt en door drank opgewonden, was in grooten getale zamengestroomd om de troepen te beschimpen en te honen. De straten werden versperd; men ontrolde de vlag der Zuidelijke Confederatie en wierp de troepen met steenen; deze vervolgden bedaard hunnen weg, maar gaven toch eindelijk vuur; de nu nog woedender wordende menigte greep naar messen en revolvers en een hevig gevecht ontstond. Met verlies van eenige dooden en gewonden bereikten de soldaten het spoorweg-station, waar reeds eene menigte volks bijeen was, die gedurende het instijgen in de wagens niet ophield te schelden en met steenen te werpen. Niettegenstaande de politie werkeloos bleef, slaagde men er in, den trein in beweging te stellen, en onder het lossen van eenige doodelijke schoten ontkwamen de soldaten aan de teleurgestelde menigte, die huilende en razende achterbleef.

In Baltimore vormde zich nu eene krachtige partij ten gunste der afscheiding, die terstond handen aan het werk sloeg; de spoorwegbruggen werden

verniel, en de gouverneur Hicks werd gedwongen om aan de regering te Washington den oorlog te verklaren. De brigadier-generaal BUTLER werd met eenige regementen naar Maryland gezonden; deze vestigde zijn hoofdkwartier te Federal-Hill bij Annapolis, vormde op verschillende punten kampen, bezette den spoorweg en deed de bruggen herstellen. Herhaaldelijk werden pogingen aangewend om ze nogmaals te vernielen, 't geen op sommige punten gelukte, maar ten slotte handhaafde de generaal BUTLER, door zijne krachtige houding en gestrengte maatregelen, de rust in den geheelen staat. — Op den 27sten April stemde het Wetgevende ligchaam te Baltimore met groote meerderheid tegen de afscheiding, en zoodra de bewegingspartij niet meer behoefde gevreesd te worden, werd de gezindheid der bevolking algemeen gunstig voor de Unie.

In de laatste dagen van April en in de maand Mei kwamen de militieregimenten onder de wapens en werden in Maryland en in den omtrek van Washington gelegerd. Volslagen gebrek aan oefening en deugdelijke organisatie waren oorzaak, dat zij niet terstond tot demping van den opstand konden worden gebruikt. LINCOLN zag dit spoedig in en riep op den 3den Mei nog 42.000 vrijwilligers op, voor den tijd van drie jaar; bovendien 18.000 man voor de vloot en 22.714 man voor het staande leger, dat met 18 regementen infanterie, een regiment kavallerie en een regiment artillerie zou worden vermeerderd (1). De gouverneur van Ohio riep bovendien 100.000 vrijwilligers te wapen, welk voorbeeld door vele staten werd gevolgd. Hoe groot het aantal vrijwilligers echter ook zijn mogt, zoo stelde dit de regering toch niet in staat, om spoedig en krachtig op te treden. Om ons hiervan te overtuigen, behoeven wij slechts na te gaan, op welke wijze de ligting van vrijwilligers in de Noordelijke staten geschiedt.

Zoodra het Congres het aantal vrijwilligers, dat zal worden opgeroepen, heeft bepaald, wordt op de bureaux te Washington berekend, welk aantal elke staat naar gelang van zijne welvaart en zijne bevolking moet leveren. Iedere gouverneur kondigt daarop af, hoeveel regementen door de bevolking van zijnen staat moeten worden verstrekt en terstond doen zich onderscheidene personen op, die een regiment wenschen op de been te brengen, en die, om daartoe de vergunning van den gouverneur te verkrijgen, allerlei aanspraken doen gelden, zooals: invloed in den staat of bij een deel

(1) Deze tweede ligting werd verdeeld als volgt: New-York 11 regementen, Pensylvanië 10, Ohio 9, Illinois 6, Massachusetts 3, Indiana 4, Missouri 4, Michigan 3, New-Jersey 3, Kentucky 2, Wisconsin 2, Iowa 2, Virginia 2, Maine 1, Maryland 1, Connecticut 1, New-Hampshire 1, Vermont, Rhode-Island 1, Minnesota 1, Delaware 1, Kansas 1, Nebraska 1.

der bevolking, bekende gehechtheid aan de partij die aan het bewind is, enz. Meestal stellen de sollicitanten tot voorwaarde, dat zij het door hen gevormde regement mogen aanvoeren. De gouverneur doet nu eene keuze, en de begunstigden stellen zich in verbinding met agenten van rekrutering en met leveranciers, wenden zich tot huone bekenden en vrienden om ondersteuning bij de oprigting van het regiment, beloven aan hen, die een zeker aantal vrijwilligers leveren, den officiers- of onderofficiersrang, enz. Het kader is op die wijze spoedig gevormd, maar om het getal soldaten voltallig te krijgen wordt dikwijls de toevlugt genomen tot de zonderlingste middelen. Reusachtige aanplakbiljetten verkondigen al de voordeelen aan het indiensttreden verbonden; de roomsche geestelijken worden overgehaald, om Ieren te overreden en voor het regement te werven; herbergen en danshuizen worden overrompeld, en wie zich dáár bevinden als het ware gedwongen om vrijwilliger te worden. Door voorlezingen in clubs, door dagblad-artikels en door groote volksvergaderingen wordt de geestdrift der menigte opgewekt; in New-York werden twee zulke vergaderingen belegd, waarin minstens 50.000 menschen zich om eenige spreekgestoelten verzamelden. Het krachtigst werkten voorzeker bij velen de premiën, door de regering der Unie en die der staten aan het indiensttreden verbonden, en die tot 500 dollars bedroegen.

Zoo wordt het regement voltallig gemaakt, met veel spoed gekleed en uitergerust, en per spoor naar de aangewezen standplaats in de nabijheid van het oorlogstoneel vervoerd. Soms worden de rangen bij stemming verkregen, maar ook dán is door de belanghebbenden alles vooruit bepaald. Den officieren ontbreekt het dus evenzeer aan militaire kennis, als den soldaten aan ondervinding. Deze laatsten stellen dan ook in hunne aanvoorders geen vertrouwen, en weigeren dikwijls hen te gehoorzamen, zonder dat de officier de krijgswetten durft handhaven, vooral wanneer hij een staatkundig kandidaat en de soldaat zijn toekomstige kiezer is. De republikeinse denkbelden omtrent vrijheid en gelijkheid maken met al het reeds genoemde in het Noord-Amerikaansche leger de handhaving eener in allen deele voldoende krijgstuicht onmogelijk, en de zoo noodzakelijke band tusschen aanvoorders en ondergeschikten ontbreekt geheel. Had men de 5000 man geregelde troepen, die in het Noorden waren verzameld, als een kern voor het te vormen leger beschouwd, en de bestaande kaders bij de nieuwe regementen ingedeeld, dan waren enkele van de genoemde bezwaren vervallen; maar dit zou geheel in strijd zijn geweest met de democratische denkbelden van den Amerikaan, die zich bovendien verbeeldt, alles te

kennen wat hij wil, en met den soldatenrok tevens al de eigenschappen van een goed soldaat te hebben aangedaan.

Terwijl men dus alle pogingen aanwendde, om het staande leger te versterken, schiep men daarnaast een leger dat enkel uit vrijwilligers bestond. Het spreekt van zelf dat slechts weinigen bij het staande leger dienst namen, waar orde en krijgstuicht werden gehandhaafd, terwijl bij de vrijwilliger-regementen bandeloosheid en tuchteloosheid heerschte. Alléén die vrijwilliger-regementen, welke door officieren van het staande leger werden opgericht, maakten eene loffelijke uitzondering; maar wanneer de aanvoerder van het regiment alleen door de uiterlijke onderscheidingsteekenen van zijne soldaten verschilde, werd hij op het slagveld weinig gehoorzaamd, en het gebeurde meermalen dat een regiment, 't welk zich in het vuur goed gedroeg, plotseling als bij onderlinge overeenkomst terugtrok en met het geweer over den schouder het slagveld verliet, in de meening dat het genoeg had verrigt.

De kostbaarheid van de vrijwilliger-regementen is verbazend. Een vrijwilliger krijgt, behalve de premie, een maandelijksch traktement van 13 dollars, zijne vrouw ontvangt 12 dollars 's maands, 't geen natuurlijk tot veel geïmproviseerde huwelijken aanleiding geeft. Bovendien krijgt de vrijwilliger kleeding, voeding, en alles wat tot zijn onderhoud noodig is. Het vrijwilliger-regement heeft nog het groote nadeel, dat het een depôt mist, zoodat de verliezen niet worden aangevuld, maar het regiment als het ware wegslinkt, zonder dat de opgedane krijgsservaring den nieuwen regimenten te stade komt. Daar de luitenant-generaal Scott, die sedert den oorlog met Mexico bevelhebber was van de krijgsmagt der Unie, begreep dat ongeoefende kavallerie en artillerie meer na- dan voordeelen oplevert, zoo werden slechts weinige vrijwilliger-eskadrons en batterijen opgericht. Tot in den winter van 1861—1862 hadden de Noordelijken, behalve de vijf regimenten ruitery van het staande leger, en zooveel batterijen als waarvoor materieel in de magazijnen was, geene andere dan infanterie-regimenten. Uit de Westelijke staten werden nog eenige batterijen naar Washington vervoerd; twee batterijen legden daarbij per spoorweg in zes dagen 326 geogr. mijlen af.

Intusschen werd zoowel op rijks- als op partikuliere werven en in arsenalen en fabrieken met ijver gewerkt om krijgsmaterieel te verschaffen. De bloeiende partikuliere nijverheid en de rijkdom aan kolen en ijzer stelde de Noordelijken in staat, om in betrekkelijk korten tijd hunne legers van goede wapens te voorzien; met het toenemen van de behoeften aan geschut en materieel voor de ontzagelijke legers en vloten, nam tevens de buiten-

gewone voortbrengingskracht toe van de nijverheid, die, overeenkomstig de geestkracht en den speculatiegeest den Amerikaan eigen, geheel en al naar de omstandigheden van het oogenblik werd gewijzigd, zoodat zij bijna uitsluitend voor den oorlog arbeidde. In New-Engeland werkten bijna alle fabrieken voor rekening van den Staat; de belangrijkste fabriek is de geschutgieterij te Cold-Spring, die door den Kapitein PARROT bestuurd wordt, en thans onder den naam van Westpoint-gieterij is bekend.

In het Zuiden werden de legers gemakkelijk tot de noodige sterkte gebracht en goed georganiseerd. Het bewind had al spoedig in de handen van JEFFERSON DAVIS een dictatoriaal vorm aangenomen; ondersteund door 300.000 slavenhouders, was hij ijverig aan het werk gegaan om een leger te vormen, dat tegen alle krachtsontwikkeling van het Noorden zou zijn opgewassen. J. DAVIS is te Westpoint tot officier gevormd; als generaal heeft hij de vrijwilligers in den oorlog tegen Mexico aangevoerd, en onder BUCHANAN heeft hij de betrekking van minister van oorlog bekleed. Onwankelbaar aan de zaak der slavenhouders gehecht, is hij tevens door eene zeldzame bekwaamheid, volkomen berekend voor zijne moeilijke taak, waarin hij bovendien ondersteund wordt door den militairen geest, die de mannen van het Zuiden bezielt; door de keur der officieren van het leger der Unie, en door al die avonturiers en vrijbuiters, die zich steeds in menigte in het Zuiden ophouden. De geheele maatschappelijke toestand der bevolking werkte meê, om het den president der Zuidelijken mogelijk te maken, een leger op de been te brengen dat veel militaire waarde bezit. De planters, die van den arbeid hunner slaven leven, zijn gewoon te bevelen; en de blanke bevolking, die geene slaven houdt, is aan de slavenhouders ondergeschikt, gelijk de burgerklasse aan de aristocratie. Strijden dus de planters voor vrijheid en regten, verdedigen zij hun eigen grond, hunne eigene zaak, zoo worden de overige blanken gedwongen die zaak als de hunne te omhelzen. Daarbij komt nog dat paardrijden en jagen de dagelijksche bezigheden zijn der Zuidelijken, en dat sedert lang vele militieregimenten goed geoefend en gereed waren om te velde te trekken.

In Mei verleende het Congres te Montgomery aan J. Davis het regt, om 100.000 vrijwilligers op te roepen, hen in regimenten in te deelen en de officieren te benoemen. Van daár dat bij het leger der Zuidelijken niet even als bij de Noordelijken, gelijkheid tusschen de aanvoerders en de soldaten bestond. De gemiddelde sterkte der regimenten bedroeg 750 man; hunne vorming en oefening vorderde ongelooflijk snel. Soms vertegenwoordigde een regiment een kapitaal van verscheidene millioenen; 't waren dan ook geene huurlingen maar mannen die met geestdrift de wapens aangordden om

hunne onafhankelijkheid te handhaven. De vrijwillige kompagnien, die zich met de zonderlingste namen als tijgers, leeuwen, schorpioenen, Palmetto-arenden enz. hadden betiteld, werden tot regimenten en brigades vereenigd, en betrokken kampen in de nabijheid van groote steden en spoorwegknoopen, vooral in de grensstaten, aan den Mississippi en aan de zee kust. Om een denkbeeld te geven van de dienst in zoodanige kampen, vermelden wij, hoe die geregeld was in het kamp bij Randolph, dat 28 uren gaans boven Memphis in Tennessee is gelegen: om 5 uur reveille; van 5 $\frac{1}{2}$ —8 $\frac{1}{2}$ exerceren; van 10—12 evolutiën; ten 12 uur middagmaal; van 4—7 $\frac{1}{2}$ exerceren en paraderen; ten 9 ure taptoe. De troepen werkten bovendien beurtelings aan het opwerpen van batterijen, waarvoor zij eene toelage kregen; spoedig werden echter de slaven tot het verrigten van dien arbeid gebezigd.

Over het algemeen waren de Zuidelijken bij het uitbreken van den oorlog beter van geschut voorzien dan de Noordelijken. Hunne arsenalen waren door het verraad van FLOYD goed voorzien, en daar alle fort en arsenalen, behalve de fort en Pickens en Monroe, door de Zuidelijken waren in bezit genomen, had men overvloed van zwaar geschut, zoowel kanonnen als mortieren en houwitser; vele dier vuurmonden waren echter onbruikbaar en sprongen bij de eerste proefneming. In het jaar 1861 werden veel wapens uit Engeland, België en andere landen van Europa ingevoerd, maar de Zuidelijken rigtten al spoedig geschutgieterijen en geweerfabrieken op, en maakten bovendien op de communicatie-lijnen der Noordelijken aanzienlijke hoeveelheden wapens buit. De beste vuurmonden waren de uit Engeland aangevoerde Whitworth-kanonnen, die bij de Zuidelijke artillerie uitmuntend schijnen voldaan te hebben. In de eerste dagen van den opstand bestond eene uitgebreide geschutgieterij in New-Orleans, die zeer goede kanonnen leverde, en door Noordelijke en Europeesche werktuigkundigen bestuurd werd. Op de maritieme werf van Street en Hungerford te Memphis werden Parrott-kanons van 52 en 64 c gegoten; de firma F. M. BRENNAN te Nashville in Tennessee bezorgde veel geschut van ligt kaliber. In Richmond bestond de uitgebreide Tredegar-fabriek, waar geschut van zwaar kaliber volgens het stelsel van BLAKELEY werd gegoten. Het ontbrak den Zuidelijken evenmin aan geweren; te Nieuw-Orleans en te Atlanta waren groote geweerfabrieken, waar minië-geweren werden vervaardigd.

Verscheidene regimenten trokken te velde met allerlei soorten van geweren, van af het getrokken geweer met een of twee loop en tot het zeer zware »Queen-Bess» musket en het lompe maar voortreffelijke Duitse jagtgeweer, dat van een uitmuntende bajonet of hartsvauger werd voorzien; terwijl bijua

ieder soldaat bovendien een koppel Colt-pistolen bezat. Zoodra mogelijk werd eenvormigheid in de bewapening gebragt. De geweren met kamerlading uit Europa voldeden het best; het Belgische geweer werd veelal afgekeurd wegens het groote gewigt. Men schat het aantal uit Europa ingevoerde geweren op 300.000.

In de Zuidelijke staten bestond geen buskruidfabriek, en hoewel veel uit Europa werd aangevoerd, zoo begreep de president DAVIS toch, dat daardoor niet in de behoeften zou worden voorzien; hij belastte daarom bij het uitbreken van den oorlog een voormalig officier van het staande leger en hoogleeraar in de scheikunde te Westpoint, met de oprigting van een buskruidfabriek met een kapitaal van 20.000 dollars. Die fabriek werd opgerigt te Augusta in Georgië, en leverde in het midden van het jaar 1862 dagelijks 2500 Ned. ponden buskruid, en het dubbele wanneer nacht en dag werd gewerkt; het pond kostte aan de regering ongeveer 40 centen. Later is te Columbia in Z. Carolina nog eene buskruidfabriek opgerigt, die voornamelijk in de behoeften van de marine en van de kustforten voorziet. Eene der grootste patroonfabrieken was te Memphis en werd later naar Granada in Mississippi verplaatst. De regering moedigde het leveren van munitie aan, door alle personen, die zich met de vervaardiging daarvan bezig hielden, vrij te stellen van de krijgsdienst; de salpeter, waarvoor de regering 45 cents per pond betaalde, werd uit oude groeven gehaald; Tennessee leverde de grootste hoeveelheid.

De soldaten der Zuidelijken waren niet fraai gekleed; sommige regementen zelfs zeer slecht. De meeste regementen hadden geen muzikkorps, hoewel de wet ze toeliet en er gelden voor beschikbaar stelde: de vrijwilligers handteerden liever een geweer dan een blaasinstrument. In den beginne heerschten bij de Zuidelijken vele ziekten, zoowel ten gevolge van de slechte voeding als van het groote verschil in klimaat tusschen de Zuidelijke- en de grensstaten. Men heeft opgemerkt dat onder de soldaten, uit de steden afkomstig, minder zieken waren dan onder die welke het platte land hadden bewoond. Aan geneesheeren en geneesmiddelen bestond intusschen groot gebrek, en mannen, die nooit het lancet hadden gehanteerd, werden tot officier van gezondheid aangesteld. Ook werd veel geklaagd over de intendance, die hare pligten zeer slecht vervulde; het brood was dikwijls slecht en de bakkerijen waren weinig in getal. Soms werd in plaats van brood, meel uitgereikt.

Ook de vrouwen beijverden zich, om in den strijd tegen het Noorden krachtige hulp te verleen; zij zetten de mannen aan tot haat jegens de tegenstanders der slavernij en beledigden de Noordelijke soldaten op het

gruwzaamst. Zij schonken hare juweelen weg om van de opbrengst kanonneerbooten te doen bouwen; de vrouwen van Alabama alleen gaven daartoe 200.000 dollars. Ook vormden zij vereenigingen om patronen en kardoezen te maken, waartoe zij hare flanelen rokken afstonden, en waren ijverig in het verzorgen van gekwetsten. In het jaar 1862 stonden vele kerken en plantaadjes hare klokken af aan de geschutgieterijen.

Op het voorbeeld van den gouverneur van Georgië verbood het Congres te Montgomery aan de burgers der Zuidelijke staten, met uitzondering van Missouri, Kentucky, Maryland en Delaware, de schulden aan de burgers der Noordelijke staten te betalen, maar magtigde hen, ze in de schatkist der Z. Confederatie te storten. Door dezen maatregel leden de handelshuizen in New-York, Philadelphia, Boston en Baltimore een verlies van 211 miljoen dollars. Voorts nam het Congres eene wet aan, waarbij de vrijwilligers genoodzaakt werden, om tot aan het sluiten van den vrede onder de wapens te blijven; tevens werden de goederen verbeurd verklaard van die officieren van het staande leger der Unie, die in de Zuidelijke staten geboren zijnde, aan de Unie getrouw bleven.

Arkansas scheidde zich op den 5den Mei van de Unie af; daarentegen vergaderden op den 15den Mei te Wheeling in Virginië, afgevaardigden uit al de graafschappen van het Westelijke gedeelte van dien staat; zij verklaarden getrouw te blijven aan de Unie, en scheidten zich dus van het overige gedeelte van Virginië af.

Den 6den Mei behelsden de dagbladen eene proclamatie van Davis, waarin verklaard werd, dat de oorlog tegen de Unie was begonnen. Den volgende dag werd hij door het Congres gemagtigd, om zooveel vrijwilligers op te roepen, als hij noodig oordeelde, en daarop werden de toebereidselen tot den oorlog krachtig voortgezet. Op den 25sten April was het 1ste Noord-Carolina regiment naar Virginië verplaatst; in de maanden April en Mei volgden vele regementen uit al de afgescheidene staten, en op den 10den Mei benoemde de minister van oorlog WALKER, tot bevelhebber van al de strijdkrachten in Virginië, den gewezen kavallerie-overste van het staande leger R. LEE, die in April door den gouverneur van Virginië tot generaal en bevelhebber van de krijgsmagt van dien staat was benoemd. Op verschillende punten in Virginië werden troepen vereenigd, zooals te Richmond, te Norfolk, te Yorktown, te Manassas en te Harpersferry.

Den 20sten Mei scheidde Noord-Carolina zich van de Unie af. Op denzelfden dag ging het Congres te Montgomery uiteen om den 20sten Junij te vergaderen in Richmond, de hoofdstad van Virginië, op 20 uren gaans Zuid-

waarts van Washington, aan de James-rivier gelegen, naar welke stad DAVIS de zetel van het bewind der nieuwe republiek verplaatste.

In Missouri heerschte groote verdeeldheid onder de bevolking. Den 20sten April was het arsenaal te Lebert door opstandelingen genomen; en den 23sten April stelde een korps vrijwilligers uit Illinois zich in het bezit van de wapens uit het arsenaal van St. Louis, opdat zij niet in handen van de partij der Zuidelijken zouden vallen. Den 5den Mei verklaarde de gouverneur van Missouri de handelingen van LINCOLN voor onwettig en herinnerde de burgers van zijn staat dat hunne belangen dezelfde waren als die der afgescheidene staten. Tevens riep hij de militie onder de wapens. Den 10den Mei omsingelde de kapitein LYONS, van het staande leger uit St. Louis, het in de nabijheid van die stad gelegen militie-kamp Jackson en dwong de militie onder den generaal FROST de wapens neer te leggen; kort hierop vermaande de generaal HARNEY, kommandant der militaire afdeeling van het Westen, de burgers van Missouri om zich rustig te houden en getrouw te blijven aan de Unie; tevens verklaarde hij de oproeping der militie voor een onwettige en vijandelijke daad. Op den 21sten Mei kwam de generaal HARNEY met den generaal PRICE, bevelhebber der militie in den staat Missouri overeen, om aan hem de zorg over te laten voor het behoud der rust; maar de militie weigerde uiteen te gaan.

In Kentucky werd op den 24sten Mei door het wetgevend ligchaam besloten om eene gewapende onzijdigheid te handhaven.

Hoewel de regering te Washington en de bevolking der Noordelijke staten veel ijver betoonden, om geld en troepen bijeen te brengen, zoo werd toch niet die énergie ontwikkeld, welke de omstandigheden vereischten. De belemmerende werking van het regeringsstelsel was daarbij zeer merkbaar, terwijl het bovendien bleek dat de Noordelijken hunnen vijand te gering schatten. Van het staande leger waren in de maanden April en Mei eenige afdeelingen uit de Zuidelijke en Westelijke staten naar de Noordelijken teruggekeerd, zoodat deze op het einde van Mei over ongeveer 5000 man konden beschikken. De militie- en vrijwilliger-regementen kwamen in grooten getale naar Washington en werden aldaar, in Maryland, Ohio, Illinois en bij fort Monroe gelegerd. De brigadier-generaals MAC CLELLAN en BUTLER werden den 16den Mei tot majoor-generaal bevorderd. Den 18den Mei werd eene nieuwe militaire afdeeling gevormd uit de staten Noord- en Zuid-Carolina en het Oostelijke gedeelte van Virginië tot aan de toppen van het Blaauwe gebergte; de majoor-generaal BUTLER werd kommandant van die afdeeling en vestigde op den 22sten Mei zijn hoofdkwartier op het fort Monroe, waar reeds 4000 man in bezetting waren. Eenige dagen later

bezette hij het gehucht Hampton in de nabijheid, en liet aldáár een versterkt kamp aanleggen.

In de maand Mei werden de havens van Virginië en Noord-Carolina in staat van blokkade verklaard. Niettegenstaande de regering vele koopvaardij-schepen aankocht, om gewapend als blokkade-schepen te dienen, zoo was het gebrek aan vaartuigen toch zoo groot, dat men voor de haven van Charleston slechts één schip kon bestemmen; de James en de Rappahannock werden echter vrij voldoende geblokkeerd. Den 19den Mei werden eenige schoten gewisseld tusschen twee oorlogschepen der Unie en een batterij op Sewell's Point aan den mond der Elisabeth. Ook op den Potomac vielen eenige vijandelijkheden voor tusschen de schepen der Zuidelijken en Noordelijken; ook vuurde eene batterij der eerste op een schip der Unie.

Op den 20sten Mei scheidde N.-Carolina zich van de Unie af; denzelfden dag liet LINCOLN alle telegraphische berigten der twaalf laatste maanden in beslag nemen, om te ontdekken, welke burgers der Noordelijke staten met die der Zuidelijke in verbindtenis stonden; tevens werd te Washington beslag gelegd op eene kaart van Virginië, die voor den gouverneur van Noord-Carolina werd vervaardigd.

Beide partijen verlangden intusschen vurig naar het begin van den strijd; en beide voorspelden zich eene gemakkelijke overwinning; vooral de dagbladen der Noordelijken eischten op hoogen toon »dat het voorwaarts zou worden uitgesproken”. Het voorspel van het bloedige drama, hetwelk zulk een reusachtige uitbreiding verkreeg, als in die dagen waarschijnlijk door slechts weinigen en allerminst door de Noordelijken werd verwacht, zou dan ook weldra een aanvang nemen.

In Europa maakte men zich niet zulke hersenschimmen; men zag er den toestand beter in. In de maand Mei verklaarden de koningin van Engeland en de keizer der Franschen onzijdig te zullen blijven; de opstandelingen werden dus stilzwijgend als oorlogvoerende partij erkend, hetgeen bij de Noordelijken natuurlijk groote ontevredenheid verwekte; terwijl de Zuidelijken er door werden teleurgesteld in hunne verwachting, dat Engeland de blokkade hunner havens niet zou gedoogen.

(Wordt vervolgd.)